Zbiór Orzeczeń

POSTANOWIENIE SĄDU (ósma izba)

z dnia 29 marca 2012 r.*

Skarga o stwierdzenie nieważności — Pomoc państwa — System pomocy umożliwiający amortyzację podatkową finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach — Decyzja uznająca system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nienakazująca odzyskania pomocy — Stowarzyszenie — Brak indywidualnego oddziaływania — Niedopuszczalność

W sprawie T-236/10

Asociación Española de Banca, z siedzibą w Madrycie (Hiszpania), reprezentowane przez adwokatów J. Buendíę Sierrę, E. Abada Valdenebrę, M. Muñoz de Juan oraz R. Calva Salinera,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez R. Lyala oraz C. Urracę Caviedesa, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

mającej za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 oraz, tytułem ewentualnym, art. 4 decyzji Komisji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48),

SĄD (ósma izba),

w składzie: L. Truchot (sprawozdawca), prezes, M.E. Martins Ribeiro i A. Popescu, sędziowie,

sekretarz: E. Coulon,

wydaje następujące

* Język postępowania: hiszpański.

Postanowienie

Okoliczności powstania sporu

1 W latach 2005 i 2006 posłowie do Parlamentu Europejskiego wielokrotnie kierowali do Komisji Europejskiej zapytania pisemne (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 i P-5509/06) dotyczące zakwalifikowania jako pomocy państwa instrumentu określonego w art. 12 ust. 5, który został wprowadzony do hiszpańskiej ustawy o podatku od osób prawnych przez Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Social (ustawę nr 24/2001 w sprawie ustanowienia przepisów podatkowych, administracyjnych oraz socjalnych) z dnia 27 grudnia 2001 r. (BOE nr 313 z dnia 31 grudnia 2001 r., s. 50493), zatwierdzony przez Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (królewski dekret z mocą ustawy nr 4/2004 w sprawie zatwierdzenia nowelizacji ustawy o podatku od osób prawnych) z dnia 5 marca 2004 r. (BOE nr 61 z dnia 11 marca 2004 r., s. 10951) (zwanego dalej „spornym systemem"). Komisja odpowiedziała co do istoty, iż według informacji, jakimi dysponuje, sporny system nie wchodzi raczej w zakres stosowania przepisów dotyczących pomocy państwa.

2 W pismach z dnia 15 stycznia oraz z dnia 26 marca 2007 r. Komisja zwróciła się do władz hiszpańskich o udzielenie jej informacji w celu dokonania oceny zakresu oraz skutków spornego systemu. W pismach z dnia 16 lutego oraz z dnia 4 czerwca 2007 r. Królestwo Hiszpanii przekazało Komisji żądane informacje.

3 Faksem z dnia 28 sierpnia 2007 r. Komisja otrzymała skargę podmiotu prywatnego, który twierdził, że sporny system stanowi pomoc państwa niezgodną ze wspólnym rynkiem.

4 Na podstawie decyzji z dnia 10 października 2007 r. (streszczenie Dz.U. C 311, s. 21) Komisja wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające w sprawie spornego systemu.

5 W piśmie z dnia 5 grudnia 2007 r. Komisja otrzymała uwagi Królestwa Hiszpanii dotyczące decyzji o wszczęciu formalnego postępowania. W okresie od dnia 18 stycznia do dnia 16 czerwca 2008 r. Komisja otrzymała również uwagi od 32 zainteresowanych podmiotów trzecich, w tym także uwagi skarżącej, Asociación Española de Banca. W pismach z dnia 30 czerwca 2008 r. oraz z dnia 22 kwietnia 2009 r. Królestwo Hiszpanii przedstawiło swoje komentarze na temat uwag zainteresowanych stron trzecich.

6 W dniu 18 lutego 2008 r. oraz w dniach 12 maja i 8 czerwca 2009 r. zostały zorganizowane spotkania techniczne z władzami hiszpańskimi. Zorganizowano również inne spotkania techniczne z niektórymi spośród 32 zainteresowanych podmiotów trzecich.

7 W piśmie z dnia 14 lipca 2008 r. oraz w wiadomości przesłanej pocztą elektronicznej z dnia 16 czerwca 2009 r. Królestwo Hiszpanii przekazało Komisji dodatkowe informacje.

8 Komisja mocą decyzji 2011/5/WE z dnia 28 października 2009 r. w sprawie amortyzacji podatkowej finansowej wartości firmy w związku z nabyciem udziałów w zagranicznych przedsiębiorstwach C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07) wdrożonej przez Hiszpanię (Dz.U. 2011, L 7, s. 48, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją"), zamknęła postępowanie w zakresie obejmowania udziałów w przedsiębiorstwach w obrębie Unii Europejskiej.

9 Zaskarżona decyzja uznaje za niezgodny ze wspólnym rynkiem sporny system obejmujący ulgi podatkowe, które polegają na umożliwieniu hiszpańskim przedsiębiorstwom amortyzacji dodatniej wartości firmy wynikającej z objęcia udziałów w przedsiębiorstwach zagranicznych w przypadkach, gdy stosuje się on do udziałów objętych w przedsiębiorstwach prowadzących działalność na obszarze Unii.

10 Artykuł 1 ust. 2 i 3 zaskarżonej decyzji dopuszcza natomiast dalsze stosowanie spornego systemu, zgodnie z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań, do udziałów objętych przed ogłoszeniem w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* decyzji o wszczęciu formalnego postępowania wyjaśniającego, co nastąpiło w dniu 21 grudnia 2007 r., a także do udziałów, których objęcie było uzależnione od uzyskania zgody organu regulacyjnego, któremu zgłoszono transakcję przed dniem publikacji, a w związku z jej realizacją zaciągnięto nieodwołalne zobowiązania przed dniem 21 grudnia 2007 r.

Przebieg postępowania i żądania stron

11 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 maja 2010 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

12 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 września 2010 r. Komisja podniosła zarzut niedopuszczalności na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem.

13 W dniu 16 listopada 2010 r. skarżąca przedstawiła swe uwagi w przedmiocie zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję.

14 Skarżąca, co do istoty, wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za dopuszczalną;

— stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 zaskarżonej decyzji;

— tytułem ewentualnym, stwierdzenie nieważności art. 4 zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim przewiduje obowiązek zwrotu w odniesieniu do transakcji przeprowadzonych przed ogłoszeniem w Dzienniku Urzędowym zaskarżonej decyzji;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

15 Komisja wnosi do Sądu o:

— uznanie skargi za niedopuszczalną;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

16 Na podstawie art. 114 § 1 regulaminu postępowania, jeżeli strona tego zażąda, Sąd może rozstrzygnąć o niedopuszczalności skargi bez rozpoznawania istoty sprawy. Zgodnie z art. 114 § 3 regulaminu pozostała część postępowania w przedmiocie skargi odbywa się ustnie, z zastrzeżeniem odmiennej decyzji Sądu. W niniejszej sprawie Sąd uznaje, że po zapoznaniu się z aktami sprawy ma wystarczającą wiedzę, aby orzec w przedmiocie wniosku, i postanawia nie otwierać procedury ustnej.

17 Komisja twierdzi, iż niniejsza skarga jest niedopuszczalna, ponieważ skarżąca nie wykazała, że posiada legitymację do wniesienia skargi na zaskarżoną decyzję.

18 Zgodnie z art. 263 akapit czwarty TFUE „[k]ażda osoba fizyczna lub prawna może wnieść, na warunkach przewidzianych w akapitach pierwszym i drugim, skargę na akty, których jest adresatem lub które dotyczą jej bezpośrednio i indywidualnie, oraz na akty regulacyjne, które dotyczą jej bezpośrednio i nie wymagają środków wykonawczych”.

19 Należy przypomnieć, iż stowarzyszenie branżowe, takie jak skarżąca, zajmujące się obroną grupowych interesów swoich członków, co do zasady ma prawo wnieść skargę o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji kończącej postępowanie w sprawie pomocy państwa jedynie w dwóch przypadkach, a mianowicie, po pierwsze, gdy reprezentowane przez nie przedsiębiorstwa lub niektóre z nich mają prawo do wniesienia skargi indywidualnie, po drugie zaś, gdy może ono wskazać na własny interes prawny, na przykład z powodu osłabienia swojej pozycji negocjacyjnej przez akt, którego stwierdzenia nieważności żąda (wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-5479, pkt 56; wyroki Sądu: z dnia 12 grudnia 1996 r. w sprawie T-380/94 AIUFASS i AKT przeciwko Komisji, Rec. s. II-2169, pkt 50; z dnia 9 września 2009 r. w sprawach połączonych od T-227/01 do T-229/01, T-265/01, T-266/01 i T-270/01 Diputación Foral de Álava i in. przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-3029, pkt 108).

20 Skarżąca opiera swoją legitymację procesową czynną przede wszystkim na legitymacji swoich członków.

21 Nawet jeśli skarżąca w swoich uwagach na temat zarzutu niedopuszczalności utrzymuje, że „broni interesów wszystkich swoich członków, których zaskarżona decyzja dotyczy bezpośrednio i indywidualnie", to jednak dowody mające potwierdzać legitymację czynną przedstawia jedynie w odniesieniu do trzech spośród jej członków, tj. Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (zwanego dalej „BBVA") i Banco Santander SA, które wniosły – każdy we własnym zakresie – skargi na zaskarżoną decyzję (odpowiednio sprawa T-225/10 i sprawa T-227/10), a także Banco Popular Español SA, który nie wniósł skargi na zaskarżoną decyzję.

22 Co się tyczy BBVA oraz Banco Santander, Komisja twierdzi, iż skarżąca nie może reprezentować ich interesów, ponieważ one same bronią swoich interesów w ramach skarg, które samodzielnie wniosły na zaskarżoną decyzję.

23 Należy przypomnieć w tym względzie, iż pierwszy przypadek dopuszczalności skargi wniesionej przez stowarzyszenie uzasadniony reprezentowaniem jego członków (zob. pkt 19 powyżej) występuje – według orzecznictwa – w sytuacji, gdy stowarzyszenie, wnosząc skargę, wstępuje w miejsce członka lub członków, których reprezentuje, pod warunkiem, że sami ci członkowie mogą wnieść dopuszczalną skargę (ww. wyrok w sprawie AIUFASS i AKT przeciwko Komisji, pkt 50; postanowienie Sądu z dnia 18 września 2006 r. w sprawie T-350/03 Wirtschaftskammer Kärnten i best connect Ampere Strompool przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 25).

24 Jak to podkreślił Sąd w wyroku z dnia 6 lipca 1995 r. w sprawach połączonych od T-447/93 do T-449/93 AITEC i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1971, pkt 60, wniesienie skargi przez stowarzyszenie przynosi pewne korzyści procesowe, pozwalając uniknąć wnoszenia większej liczby skarg na te same decyzje. W pierwszym przypadku dopuszczalności skargi wniesionej przez stowarzyszenie zakłada się więc, że stowarzyszenie działa zamiast swoich członków. Wynika stąd, iż stowarzyszenie – działając jako przedstawiciel swoich członków – ma prawo żądać stwierdzenia nieważności, jeżeli sami członkowie nie wnieśli skargi w sytuacji, gdy mieli do tego prawo.

25 Sąd orzekł na przykład w wyroku z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-292/02 Confservizi przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-1659, pkt 55, że skarżące stowarzyszenie nie reprezentuje interesów tych spośród swoich członków, którzy sami wnieśli skargi w sprawach T-297/02, T-300/02, T-301/02, T-309/02 i T-189/03, ponieważ oni sami bronią swoich interesów poprzez wniesienie ww. skarg. Wbrew temu, co utrzymuje skarżąca, okoliczność, iż nie chodzi o jedyny argument, który doprowadził do uznania skargi za niedopuszczalną, nie pozwala wcale uważać, że jest on błędny i sprzeczny z orzecznictwem.

26 W tym względzie należy podkreślić, iż wyroki przytoczone przez skarżącą nie są wcale sprzeczne z tą linią orzecznictwa. W istocie rozstrzygają one w przedmiocie powództw zbiorowych wytoczonych przez stowarzyszenie lub stowarzyszenia oraz ich członka albo członków. Otóż w przypadku powództwa zbiorowego, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, jeśli zostanie uznana legitymacja procesowa czynna jednego ze skarżących, nie ma potrzeby badania legitymacji pozostałych skarżących

(wyrok Trybunału z dnia 24 marca 1993 r. w sprawie C-313/90 CIRFS i in. przeciwko Komisji, Rec. s. I-1125, pkt 31). Tak więc wbrew temu, co twierdzi skarżąca, większość przytoczonych przez nią wyroków w rzeczywistości ogranicza się do uznania skarg za dopuszczalne na podstawie legitymacji procesowej czynnej członka lub członków stowarzyszenia bez rozpoznawania kwestii legitymacji czynnej tego stowarzyszenia (wyroki Sądu: z dnia 27 kwietnia 1995 r. w sprawie T-442/93 AAC i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1329, pkt 55; ww. wyrok w sprawach połączonych AITEC i in. przeciwko Komisji, pkt 82; wyroki: z dnia 22 października 1996 r. w sprawie T-266/94 Skibsværftsforeningen przeciwko Komisji, Rec. s. II-1399, pkt 51; z dnia 17 czerwca 1999 r. w sprawie T-82/96 ARAP i in. przeciwko Komisji, Rec. s. II-1889, pkt 39–41).

27 Jedynie wyrok Sądu z dnia 4 marca 2009 r. w sprawie T-445/05 Associazione italiana del risparmio gestito i Fineco Asset Management przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-289, rozstrzyga wyraźnie o dopuszczalności skargi wniesionej przez stowarzyszenie po rozpoznaniu w przedmiocie dopuszczalności skargi wniesionej przez jednego z jego członków, uznając dopuszczalność pierwszej na podstawie dopuszczalności drugiej (pkt 56 wyroku). Natomiast nie można stąd wywieść reguły ogólnej w zakresie dopuszczalności skarg wnoszonych przez same stowarzyszenia, zgodnie z którą te ostatnie mają legitymację procesową czynną, jeśli ich członkowie ją posiadają bez względu na to, czy członkowie ci samodzielnie wnieśli skargi. W istocie w sprawie, w której zapadł ten wyrok, członek skarżącego stowarzyszenia nie wniósł odrębnej skargi, tylko wspólnie ze stowarzyszeniem, tak że nie było uszczerbku dla korzyści procesowych, o których mowa w pkt 24 powyżej.

28 Co się tyczy wyroku Sądu z dnia 21 maja 2010 r. w sprawach połączonych T-425/04, T-444/04, T-450/04 i T-456/04 Francja i in. przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-2099, również przytoczonego przez skarżącą, z niego także nie można wywieść takiej reguły, ponieważ nie rozstrzygał on o dopuszczalności skargi wniesionej w sprawie T-456/04 przez skarżące stowarzyszenie. Należy poza tym przypomnieć, iż skarga stowarzyszenia może zostać uznana za dopuszczalną, pomimo wniesienia oddzielnie skarg przez jego członków, z powodu naruszenia własnych interesów stowarzyszenia (zob. pkt 19 powyżej). Podobnie wyrok Sądu z dnia 7 czerwca 2006 r. w sprawie T-613/97 UFEX i in. przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-1531, również przytoczony przez skarżącą i orzekający w przedmiocie skargi wniesionej przez stowarzyszenie oraz trzech jego członków, nie zawiera żadnej oceny dotyczącej dopuszczalności skargi.

29 Ponadto wbrew stanowisku skarżącej takie rozwiązanie nie pozbawia art. 263 TFUE skuteczności (effet utile) ani nie narusza zasady pewności prawa czy jej prawa do obrony. Powoduje ono niewątpliwie uzależnienie dopuszczalności skarg stowarzyszeń od niewniesienia skargi przez inne podmioty, w niniejszej sprawie – członków stowarzyszenia. Jednakże nie można uważać takiej sytuacji za źródło niepewności czy braku bezpieczeństwa, ponieważ wolno zasadnie oczekiwać od stowarzyszenia zajmującego się ochroną interesów swoich członków, że będzie posiadało wiedzę o wniesionych przez nich skargach i na odwrót. Ponadto niedopuszczalność skargi skarżącego stowarzyszenia ze względu na skargi wniesione przez jego członków nie wpływa negatywnie na skuteczność (effet utile) art. 263 TFUE ani nie narusza jego prawa do obrony, tzn. konkretnie jego prawa do skutecznej ochrony sądowej. Mamy więc alternatywę: albo skarżące stowarzyszenie wnosi skargę, aby bronić interesów swoich członków posiadających legitymację procesową czynną, a wówczas za dopuszczalną zostanie uznana skarga członka stowarzyszenia albo skarga stowarzyszenia w zależności od tego, czy któryś z członków wniósł odrębnie skargę – albo stowarzyszenie wnosi skargę, aby bronić swoich własnych interesów, a jego skarga może być uznana za dopuszczalną pomimo wniesienia skarg przez jego członków, jeżeli zostanie wykazane istnienie takiego interesu (zob. pkt 42–46 poniżej).

30 Wynika stąd, iż nie można uznać niniejszej skargi za dopuszczalną na takiej podstawie, że skarżąca reprezentuje BBVA i Banco Santander, ponieważ obydwie te spółki same wniosły odrębne skargi, a przy tym nie ma potrzeby orzekać w przedmiocie dopuszczalności wniesionych przez nie skarg.

31 Jeśli chodzi o Banco Popular Español, który skarżąca wymienia pomocniczo, do swoich uwag dotyczących zarzutu niedopuszczalności skarżąca załączyła dokument potwierdzający, iż spółka ta skorzystała ze spornego systemu w latach 2007 oraz 2008, w szczególności w odniesieniu do udziałów objętych w pewnej spółce portugalskiej w czerwcu 2003 r. Jednakże skarżąca dodaje, iż Banco Popular Español nie został objęty nakazem odzyskania pomocy.

32 W tym względzie skarżąca po pierwsze utrzymuje, opierając się na orzecznictwie, iż uznanie indywidualnego oddziaływania decyzji na beneficjenta pomocy udzielonej w ramach programu pomocy uznanego za bezprawny i niezgodny nie może ograniczać się do przypadków, w których nakłada się na niego obowiązek zwrotu pomocy. W istocie, według skarżącej, obowiązek zwrotu był badany w orzecznictwie jedynie dodatkowo.

33 Ten argument należy odrzucić. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przedsiębiorstwo nie ma w zasadzie legitymacji do wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji zakazującej wprowadzenia systemu pomocy sektorowej, jeżeli decyzja ta dotyczy przedsiębiorstwa wyłącznie z powodu jego przynależności do tego sektora oraz posiadanego przez nie charakteru potencjalnego beneficjenta wspomnianego systemu pomocy. W odniesieniu do takiego przedsiębiorstwa tego rodzaju decyzja stanowi bowiem środek o charakterze ogólnym, stosowany w określonych obiektywnie sytuacjach oraz wywołujący skutki prawne względem pewnej kategorii osób określonych w sposób ogólny i abstrakcyjny (zob. wyrok Trybunału z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie C-298/00 P Włochy przeciwko Komisji, Rec. s. I-4087, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok Sądu z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-309/02 Acegas przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-1809, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

34 Niemniej jednak, jako że sporna decyzja dotyczy skarżącego przedsiębiorstwa nie tylko z racji jego przynależności do danego sektora oraz tego, że jest potencjalnym beneficjentem programu pomocy, lecz także z uwagi na to, że jest ono rzeczywistym beneficjentem pomocy udzielonej indywidualnie w ramach tego programu, a której zwrot nakazała Komisja, przedmiotowa decyzja dotyczy go indywidualnie, a jego skarga skierowana przeciwko decyzji jest dopuszczalna (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 19 października 2000 r. w sprawach połączonych C-15/98 i C-105/99 Włochy i Sardegna Lines przeciwko Komisji, Rec. s. I-8855, pkt 34, 35; wyrok Sądu z dnia 10 września 2009 r. w sprawie T-75/03 Banco Comercial dos Açores przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 44).

35 Wyroki przytoczone powyżej w pkt 33, podobnie jak i decyzje wymienione przez skarżącą, w identyczny sposób uzależniają indywidualne oddziaływanie na sytuację skarżącego decyzji uznającej program pomocy za niezgodny od wykazania, że jest on rzeczywistym beneficjentem pomocy udzielonej indywidualnie w ramach tego programu, a której zwrot nakazała Komisja (wyroki Sądu: z dnia 20 września 2007 r. w sprawie T-136/05 Salvat père & fils i in. przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-4063, pkt 70; z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie T-297/02 ACEA przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-1683, pkt 45; w sprawie T-301/02 AEM przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-1757, pkt 45). Na podstawie tego sformułowania, które umieszcza obowiązek zwrotu na tym samym poziomie co status skarżącego jako rzeczywistego beneficjenta, nie można wnioskować, jakoby wymóg istnienia takiego obowiązku był przesłanką drugorzędnej wagi, a wręcz zbyteczną.

36 Należy zaznaczyć poza tym, iż wyrok Sądu z dnia 28 listopada 2008 r. w sprawach połączonych T-254/00, T-270/00 i T-277/00 Hôtel Cipriani i in. przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-3269, pkt 84, również przytoczony przez skarżącą, ogranicza się do powtórzenia dwóch wskazanych powyżej przesłanek, a nawet przypisuje szczególną wagę nakazowi zwrotu pomocy przez to, iż uznaje się w nim, że indywidualizacja wynika w tym przypadku z konkretnego uszczerbku spowodowanego przez nakaz zwrotu pomocy dla interesów członków tego zamkniętego kręgu, łatwych do zidentyfikowania. Trybunał rozpoznający odwołanie od tego wyroku orzekł, iż Sąd słusznie uznał, że skarżące przedsiębiorstwa miały legitymację czynną, ponieważ sporna decyzja dotyczyła ich indywidualnie z tego powodu, że nakaz zwrotu przyznanej im pomocy naruszył w szczególny sposób ich sytuację

prawną (wyrok Trybunału z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawach połączonych C-71/09 P, C-73/09 P i C-76/09 P Comitato „Venezia vuole vivere" i in. przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. I-4727, pkt 51). Wynika stąd, że w przypadku gdy zaskarżony akt wymaga zwrotu pomocy przyznanej w ramach programu pomocy, akt ten dotyczy indywidualnie tylko tych skarżących, których obejmuje obowiązek zwrotu pomocy (postanowienie Sądu z dnia 21 marca 2012 r. w sprawie T-234/10 Ebro Foods przeciwko Komisji, niepublikowane w Zbiorze, pkt 28).

37 Po drugie, skarżąca utrzymuje, że wyłączenie transakcji sprzed dnia 21 grudnia 2007 r. z zakresu obowiązku zwrotu pomocy na podstawie zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań nie jest ostateczne z powodu skargi wniesionej przez Deutsche Telekom AG w sprawie T-207/10 dotyczącej tej części rozstrzygnięcia zaskarżonej decyzji.

38 W tej argumentacji skarżąca pomyliła przesłankę dopuszczalności związaną z indywidualnym oddziaływaniem z przesłanką interesu prawnego. W istocie, o ile posiadanie interesu prawnego można wykazać w szczególności dzięki powództwom wytoczonym przed sądem krajowym już po wniesieniu skargi do sądu unijnego (wyrok Sądu z dnia 22 października 2008 r. w sprawach połączonych T-309/04, T-317/04, T-329/04 i T-336/04 TV 2/Danmark i in. przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. II-2935, pkt 78–82), o tyle indywidualne oddziaływanie na sytuację osoby fizycznej lub prawnej ocenia się na dzień wniesienia skargi i zależy ono wyłącznie od zaskarżonej decyzji. Tak więc osoba, której indywidualnie dotyczy decyzja uznająca pomoc za niezgodną ze wspólnym rynkiem i wymagająca odebrania pomocy, nadal pozostanie w kręgu oddziaływania decyzji, nawet jeśli następnie się okaże, że nie będzie się od niej żądać zwrotu (zob. podobnie ww. wyrok w sprawach połączonych Comitato „Venezia vuole vivere" i in. przeciwko Komisji, pkt 56; opinia rzecznik generalnej V. Trstenjak w tej sprawie, Zb. Orz. s. I-4727, pkt 81, 82).

39 Ponadto należy przypomnieć, iż do tego, by zaskarżony akt dotyczył indywidualnie skarżącego, konieczne jest wykazanie przez niego jego przynależności do pewnego zamkniętego kręgu, tzn. do grupy, której składu nie można już rozszerzyć po wydaniu zaskarżonego aktu (zob. podobnie wyrok Trybunału: z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie C-152/88 Sofrimport przeciwko Komisji, Rec. s. I-2477, pkt 11; ww. wyrok w sprawie Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, pkt 63).

40 Wynika stąd, iż w rozpoznawanej sprawie ewentualne stwierdzenie przez Sąd nieważności art. 1 ust. 2 zaskarżonej decyzji i w następstwie odebranie Banco Popular Español spornej pomocy nie dają podstaw do uznania, że decyzja indywidualnie dotyczy tego banku.

41 W związku z tym nie można także uznać niniejszej skargi za dopuszczalną ze względu na reprezentowanie przez skarżącą Banco Popular Español.

42 Pomocniczo skarżąca w celu wykazania dopuszczalności swojej skargi powołuje się na własny interes prawny, wynikający z jej udziału w formalnym postępowaniu wyjaśniającym.

43 Według utrwalonego orzecznictwa wypracowanego na gruncie skarg wniesionych przez stowarzyszenia, a w szczególności na podstawie wyroku Trybunału z dnia 2 lutego 1988 r. w sprawach połączonych 67/85, 68/85 i 70/85 Kwekerij van der Kooy i in. przeciwko Komisji, Rec. s. 219 oraz ww. wyroku w sprawie CIRFS i in. przeciwko Komisji, powołanych przez skarżącą, niewątpliwie decyzja może indywidualnie dotyczyć skarżącego z racji jego aktywnego udziału w postępowaniu, które zakończyło się wydaniem zaskarżonego aktu. Jednakże chodziło tam o szczególne sytuacje, w których skarżący zajmował jasno określoną pozycję negocjatora, ściśle związaną z samym przedmiotem decyzji i stawiającą go w sytuacji faktycznej odróżniającej go od pozostałych podmiotów (zob. podobnie wyrok Trybunału z dnia 9 lipca 2009 r. w sprawie C-319/07 P 3F przeciwko Komisji, Zb. Orz. s. I-5963, pkt 85–95 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Zwłaszcza z wyroku Trybunału z dnia 13 grudnia 2005 r. w sprawie C-78/03 P Komisja przeciwko Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum, Zb. Orz. s. I-10737, pkt 58 wynika, że rola stowarzyszenia niewykraczająca poza wykonywanie praw procesowych przyznanych zainteresowanym stronom w art. 108 ust. 2 TFUE oraz w rozporządzeniu Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającym szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. L 83, s. 1), nie może zostać zrównana z rolą skarżących w sprawach, w których zapadły ww. wyroki w sprawach połączonych Kwekerij van der Kooy i in. przeciwko Komisji oraz w sprawie CIRFS i in. przeciwko Komisji.

45 Wyroki przytoczone przez skarżącą nie pozwalają podważyć tej wykładni ww. wyroku w sprawach połączonych Kwekerij van der Kooy i in. przeciwko Komisji. Punkt 35 ww. wyroku w sprawie AAC i in. przeciwko Komisji znajduje się bowiem w części wyroku zatytułowanej „Argumenty stron" i przedstawia argument Komisji, który miał na celu zakwestionowanie dopuszczalności skargi wniesionej przez Association des amidonneries de céréales de la CEE (AAC) przez zaprezentowanie jej wykładni ww. wyroku w sprawach połączonych Kwekerij van der Kooy i in. przeciwko Komisji. Ponadto w pkt 89 ww. wyroku w sprawach połączonych Diputación Foral de Álava i in. przeciwko Komisji, również przytoczonego przez skarżącą, Sąd uznał, że z racji swojego udziału w postępowaniu administracyjnym podmiot wnoszący o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenienta uzasadnił swój interes w rozstrzygnięciu sporu. Tym samym Sąd wypowiedział się w kwestii przesłanki innej niż ta, o której mowa w rozpoznawanej sprawie, a mianowicie przesłanki związanej z interesem w rozstrzygnięciu sporu wymaganej przez art. 40 akapit drugi statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej do interweniowania w sprawie.

46 Ponieważ w rozpoznawanej sprawie skarżąca w toku formalnego postępowania wyjaśniającego ograniczyła się do przedstawienia uwag, podobnie jak inne zainteresowane podmioty, nie można uznać jej skargi za dopuszczalną ze względu na obronę jej własnych interesów w ramach postępowania, które zakończyło się wydaniem zaskarżonej decyzji.

47 W świetle powyższego należy oddalić niniejszą skargę jako niedopuszczalną.

W przedmiocie kosztów

48 Na podstawie art. 87 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją nie tylko własnymi kosztami, ale także kosztami poniesionymi przez Komisję, zgodnie z żądaniem tej instytucji.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

postanawia, co następuje:

1) Skarga zostaje oddalona.

2) Stowarzyszenie Asociación Española de Banca zostaje obciążone kosztami postępowania.

Sporządzono w Luksemburgu w dniu 29 marca 2012 r.

Sekretarz Prezes E. Coulon

L. Truchot